

Möten i det gråa – en central sak

När Nollåtta Kultur droppade ner sin skribent Jennifer Bark på en bänk i T-centralens vänthall, var det med en tankspridd vision om att få en vacker bild av vår stads stora, sköna knytpunkt. Istället kom det att handla om mindre chica gråskalor och icke-nollåttor på resande fot. Följ med på en bänkbetrakterskas något cyniska men humanoptimistiska stationsbesök.

”Centralstationen, Stockholms mesta mötesplats”. Med de orden stoltserar prototypen för en grafiskt ful reklamaffisch, dinglandes från taket i biljetthallens mitt. Jag befinner mig på Centralen med stort T, tack och lov långt ovan vardagsmiserabla tunnelbanor och plattformar för trängsel och knuff. Jämte mig taxichaffisarnas Vasagata och ovanför Åhlénsmaffians Klarabergsviadukt. Inklämd mellan en palestinasjal och två tuggummibrudar, smuttar jag på fulaffischens copytext. Kanske har den träffat rätt? Jag vill ju inte gärna säga att Centralstationen *andas*, men är det något den ventilerar så är det möten.

Runt mig ett ständigt flöde av människor i rörelse - en linjär karusell med folk och fän i alla åldrar, kroppshyddor och egna lunk. Var och en märkligt märkbart utstrålande att de är *på väg*. Till något, från något, för att vinka av eller för att möta. Runt spottkoppen, hålet i hallens mitt som ingen med nojan i behåll passerar under, står folk och hänger. Mest är det ensamma själar, uppenbart väntande på att snart få gå därifrån. Jag undrar om de vet att det just är en ”spottkopp” de står och lutar sig mot? En bit bort står en tanig liten flicka i gummipjuck och försöker haffa in stöd till rödkorsad välgörenhet. En gubbe i en ålder någonting+ stannar faktiskt till. Med sin tindrande iver tycker jag att flickebarnet borde lyckas.

För att möjligtvis vara Stockholms mesta mötesplats ser merparten av folket här ovanligt o-Stockholmifierade ut. Jag slås av att även om många stressar och kånkar och halvförvirrar sig fram, har nästan alla ett leende på läpparna. Kanske är det just det som urskiljer dem från oss Hufvudstadens medborgare? Det stör mitt Stockholmshjärta när jag inser att det kan vara sant.

Från de muntra landsmunnarna strömmar ett gemensamt sorl av röster ut. De ackompanjeras av ljudet från små cityresväskor på hjul, smattrande i kör mot min sköra trumhinna. Fascinerande nog är 90 procent av dessa rullåsnor svarta. Med spännvidden på människotyper önskar jag att färgskalan på packningen kunde bjuda på större variation. Black is the new black, får jag bittert lov att konstatera. En och en annan överlastad sportbag, rygga och skörd shoppingkassar passerar förvisso i mitt synfält, vilket förgyller omväxlingseffekten ett uns.

Förgyllande kan jag dock inte säga att T-centralen som byggnad är. Där, åtminstone, har reklamaffischens grafiker lyckats hitta hem. De konstnärliga

Att skriva REPORTAGE

Studieuppgift 080320

Skribent: Jennifer Bark

försöken till stilistisk touch finns här, men där tar charmen slut. Ett halvkuperat tak med frostat fönsterglas är i sig inte fult. Inte heller är klockformade små lampor, hängda på rader en bit ner, en galen idé. De avger en nerdimmad diskbänksbelysning som nästan förnimmer fredagsmys. Tyvärr tas inte ljuset upp av golvet, marmorliknande plattor med inslag av brunt, vilket sänker ett potentiellt bra helhetsbetyg. Några tavlor årstidskonst och ett gäng mosaikplattor har fått dekorera väggarna, men färginslagen till trots känns lokalens palett deprimerande grå. För småbutikerna som hyrt in sig längs ytterväggarna kan jag tänka mig att det är en bra sak, deras upplysta logoskyltar drar ögonen till sig som lingon på en skiva blodpudding.

Med tanke på Centralens kommersiella utbud tvingas jag inse att jag charmlösheten till trots skulle kunna bo här. McDonalds odör (som jag tveksamt kallar doft) slåss med pomeslukten från Burger King, Forex trängs bredvid Pressbyrån som trängs bredvid Englas bijouteributik. And the show goes on... Internetomater, bankomater, biljettautomater och en sällsynt kvarleva från förra seklet - telefonautomater – mättar de flestas behov av teknikalitet. En liten mobilgenerationsunge pekar storögt på det sistnämnda, rycker i sin pappas skinnpaj och utbrister "vad är det dääär?"

Som sagt. T-centralen rymmer alla typer av människor, alla former av frågor och alla sorters behov. Glass, korv och kaffe verkar stimulera de flesta här. Palestinasjalen bredvid tuggar dock på en banan. Jag suger på läkerol som inte alls får mig att snacka utan snarare fundera över hur anonym jag är här på min bänk (en skön filur för stussen men smärtsamt befriad från Roomservice ett tiotal år eller så). Folk på väg bryr sig föga om en liten reportersnärta med penna och block. De flesta är upptagna av sitt, och T-centralen av sig själv. X2000 526 mot Falun står inne på spår 16 och för mig har det blivit dags att gå. Utanför möts jag av himmel gråare än Centralenatmosfär och Nisse, den adliga gamle järnvägsbyggaren som ärats med staty, glor på mig och muttrar:

- Du ser, Stockholms mesta mötesplats är som världen är mest. Rätt grå, men det funkar.

Jennifer Bark